

Abstrakt

Až do roku 2008, tedy téměř dvě desetiletí od konce studené války, si Rusko stále uchovávalo strukturu ozbrojených složek z dob SSSR. Vytrvalý odpor vyššího důstojnictva proti modernizaci a reformám armády byl zlomen až v souvislosti s nepřesvědčivými výkony ozbrojených složek v průběhu rusko-gruzínské války v roce 2008. Změny, které byly v následujících letech zahájeny, mají významné důsledky pro bezpečnost v postsovětském prostoru, jak je demonstrováno na příkladu obsazení Krymského poloostrova ruskými vojáky v roce 2014. Ruská armáda byla dlouhá léta považována za neefektivní instituci vybavenou zastaralou technikou, kde korupční praktiky byly spíše pravidlem, než výjimkou. Podle jejího postupu v Čečensku a později v Gruzii bylo patrné, že závisí na početní převaze a hrubé vojenské síle. V průběhu obsazování Krymu už ale vidíme profesionální postup, žádné krveprolití a vojáky vybavené moderními zbraněmi. Tato výzkumná práce vychází z teorie neorealismu, který definuje množství, efektivitu a strategii vojenských složek jako klíčové parametry pro určení aktuální síly a moci každého státu. Proto se výzkum zaměřuje na analýzu změn v ruských strategických vojenských dokumentech, kvantitativní a kvalitativní reformy v ruské armádě a nakonec praktické ukázky kombinace všech tří zkoumaných kategorií v průběhu obsazování Krymského poloostrova v roce 2014. Závěrem tohoto textu je zjištění, že Rusko vyvinulo takové vojenské síly, které jsou schopné destabilizovat postsovětské státy a zabránit jim tak v opuštění ruské sféry vlivu vstupem do konkurenčních uskupení typu NATO a EU.